

Aslan Mahmuti

Zbirovi
nadam se novom svetlu

Pesme

2003

za Hanu i Darijana

jezero ozareno među svoju ljubi
govori glas iz dubine knjige
odbačene kao kamen od ugla
teme volje nema da primi ne želi
signale iz paučine slova ni potoke
beline među redovima smisla
kamoli mrlju s kraja koga nema
dovija se suvisla tišina
romore obale žala i ruka bez vena
poteze krasne unosi drhtajem tlosna
u omeđene stranice sudbe
nek se zbude o čemu vrtlog vetra
kazuje kroz pustovite prostore
svevremene pepeljave tlosti
u nedra bi utonuo raspuštene kose
skitnica pesnik kao kameni rečnik

u belo krzno ogrnut drhtaj
zaljuljan tihim disajem rana
ona je bliska smiraju boja
korak lagan preko peščanika
vodi ka tvom purpurnom videlu
što gasne u krletci otvorenog groba
u mom plavom kriku tlapi potok
užarene krvi u trošnoj kutiji
čuješ kako grumen bola odlama
iz svesti strepnju dugo nošenu pod
kapom čuješ prelomljenog krila let
pad duše i disaj koji zamre
rida o sprud nasukana sama
bez jedra i obale koja tlo mi nudi
duša tvoja snena dok u grudi jama

bliska sveta sudbino strepim
donosi noć vatre omotač
da zakrili nerođene i one
koji jesu u zlom trenu stameni
nad ambisom mili bože iz bezdana
dlan se otvara da čitamo linije lomne
nad nevestu praha nadnosi se
mesec beli da je štuje noćima
u srcu zabridi i krene njene staze
da putuje s bojnim znakom
suštastvenost snoviđenih boja
otisak palca pekara nebnog
pečat elementa pripitomljenog strašnog
požara koji teče uzbrdo u jutarnji čas
zlatnik koga rado grize gora krvni zub
u špilju udene oka svoga mlaz
suzni što u zemne boje tela odene
zaigra po steni vekovitom igrom privida
prikaza ranjene duše skeletnih dubina
u njima majka vasseljene plodnost svoju
vlažnom opnom novog svetla pokriva

pustinji rastu krila majko mila
pokolenja lutaju u ubogi čas
uspravan sam kao kaktus žedan
truba danilovih i protiv goluba
ne ustajem na boj
troprsti kugu nosi iz daleka
i pesak žuti za moje kosti bele
da ih zaveje u bestrag
ali na prevrat evo reči ustati
nehotice ili uma iskrom
neću
na ubogog ili lice
koje nedokučivi u dlanove
spušta da ga leče
od pošasti što besne
iz močvarnih duša

na put ishoda studen kamen
oljuštene kože rane meko bride
mrklim gledom podbočene strave
prst se ni otkuda vine
da savije preko lakta lomnog
što uz hridi predpotopni stoji ramen
i sve pamti
da iz sobe neba kad se vrati
red napiše mračnim perom
satiranja znamen

daleko leže vratovi bližnjih
savitljivi poput tužnih vrba
razbijeni o hridi brodovi
iz magle hrane maštu
ostrva nabrekla od tame
daleka bez belog belega na laktu
satkana od vlati cvetnog meda
od hujanja i tokova
samoglasnih tela
pamtim vreme pupoljaka
neprestanim radom svesti
u vrtu skulptura izglačanih
strana vannebesni svodi
žile ispod trava
koprene u meni slovesne su jodi
ukusi vrve
semenim trbuhom tikve
slade se ptice
uzleće polen pod oblake
kiša zapljušti kora zamiriše
bor nabrekne srž ustrepti
prokljuja ka gore
lat na usni zaleluja
bukva oslovi susedno biće
ugasi žeđ
raspeću nad putem

mučeniku se nudi
ne jedno slovo poštovanja
već jedna reka boli
slapove čežnje
prijatelju mrtvi
bilo tvoje prirode izdiše u vreme
bele se postelje
kao u doba praskanja gleđi
zemljotresenje divlja
kobni trenutak memle
i glas okrilačćen
molitveni poklon susednom žrecu
opela i vapajnost uzdrhtalih jeza
tanka neka zmija
hladna kao kamen
i bele pčele
roditelju stari
delfini kroz ognjeni krug prolete
u podnožju trona dojenče plače
pesme kuvaju u loncu domoroci
romore stare priče kroz korita
jedna rupa sažima svetove
sijanja luče
venac ti nosim
i reč
čujem
rasplićeš nit

vidim buđenje purpurnog oka
u belini kamenog ugla
odbačena u trajanja
jutarnju groznicu proklinje
bezimena malenkost čoveka
lepljive boli kao mreže
čelo njegovo stežu
podivljalo hujanje vena
uspravlja stubove besa
dok jeza
na koju život polaže pravo
lanac krhki od memle
mudrim dlanom kao vetrom
lomi i reže

svekolikost reči i njihovih niti
i prstiju u magli što se grče
zatim vena tkiva kosti žila labitinti
zategnuti mlohavi i stari
za jedan tren trepet i strah
na koncu koji kaže gde put je
stopalo klizi niz ledeni trag
glava se kotrlja i točkovi kovani
kao dukatni novci svetlosni
ukočeno zure u tišinu groba
pulsira negde u čoveku muka
opijena lekom rujnih snova
spomen smrću čuti svakojaki

u atome uhodao nemir
prožima me sila zemljana
stameno stojim kao bedem
zabija se u mene sunce sjajno
izvor čežnje svezemaljske
kljun ptice besprekorno svrdla
stabla znaju tajne šifre kljuna
i ritmove raspoznaju žive od mene
bezimenog pepeljave kose
ko spaja neizrecivo težište sa potkom
iza vrata i svemire krugovitih tama
u kojima iskre zvezde u klizanju
niču iz treptaja razmenjenih krito
i niko od okom dotaknutih ne oseća isto
nicanje toplote na dva mesta razna
unutar virovitih grudi kladenac
nad njim snosunce jabuke i grožđe
ptica čije duše poj ja muški slutim
u razbokorenom snu statua od svetla
u grleni njen glas utapa se moj

vreme se rađa na proplanku
u travi gde spava glasonoša dubina
ispod kamena u grotlu kap vilinih suza
kao spomen pravovremene pesme
glasonosi staza ova grloglase medne
ove kapi pronosi svevidelo dnevno
nebo menja odore i drvo skriva trag
krivuda zmijoliko sudbina čoveka
spava pod kamenom budi se u košnici
prinosi poklone glasovitom mladoženji
tri puta jabuku dve mere svetlosti
konak ognjeni i plašt od slovesti

dubina nije tmina i reč
ponire u tlo svetlosnog tela
kobna kao krilati san
nju je donela golfska struja
do glečernih obala duše koja strepi
slovesne pčele nude med i slast
za bića kamena od vetra
dlan uzvišenog uznosi u svet stihije
da biju ponižavaju umanjuju i hule
one sa iskrom na mestu koje ni davno
koplje ni otac udaljen ni čuvstvo
bola ugasili nisu u nama
mostovima spaja bića
plavetnila i prahoviti pod
rascepljenost na dva prostorna kraja
na usne osmeh sleti kada pismo
sa neparnim brojem slova
čitaš nežnim cvetom usana
utonuo bih u purpurno i belo
u igru jezika i zuba
pogled stremi ka dužici i dodir
i svemir u večnom vibriranju strune
raspevane sfere planete i lune
vreme je za spajanje svetova

jezero	1
belo krzno	2
strepim	3
krila	4
kamen	5
vratovi	6
mučenik	7
buđenje	8
reči	9
nemir	10
vreme	11
dubina	12

O autoru

Aslan Mahmuti (1971, Beograd) prevodi književnost na nemački jezik, pre svega poeziju (Miodrag Pavlović, Milutin Petrović, Jovan Zivlak, Radmila Lazić, Ana Ristović, Stevan Tontić, Zoran Bognar i dr.).

»Zbirovi« njegova je peta zbirka pesama.

Radi kao website-koordinator jedne od vodećih evropskih brokerskih kuća. Živi u Nirnbergu, Nemačkoj.

Kontakt

Aslan Mahmuti
Moltkestrasse 7
D – 90429 Nuernberg
Tel.: + 49 172 744 62 92
kontakt@poezija.net
<http://www.poezija.net>